

1994. november 11. - **A szorgalmas tévénezők bizonyára emlékeznek a Ki mit tud? egyik fölfedezettjére, Ghazi Mona Doloresre, aki szemet gyönyörködtető hastáncával elsősorban a férfiközönség tetszését nyerte el.**

Szilveszterkor az Interoperettben bajadérkodott, azt követően pedig hosszabb közel-keleti, észak-afrikai és spanyol turnéra indult.

Dolores idei első útja a februári ramadán idején Tunéziába vezetett. A Földközi tenger partján fekvő Szuzban, a Riviéra hotelban lépett föl egy ünnepi rendezvényen. A szervezők már másodszor hívták meg, miután egy korábbi bécsi föllépésen kellemes benyomást tett rájuk. Ramadán idején csendes az arab világ, de a kisasszony nem unatkozott. Vendéglátói kocsit és sofőrt biztosítottak, átrándult Tuniszba, ahol múzeumok és galériák látogatásával ütötte agyon az idejét. Különösen a zenetörténeti múzeum ragadta meg a figyelmét.

Utazásainak következő állomása Szíria volt, ahova családi kötelékek fűzik. „Már nagyon hiányzott apu” - mondja kislányos bájjal.

- Meglátogattam a rokonságot is, az idős nagymamámat a kis arab falucskában.

A rokonlányok megrohantak, meséljek az európai divatról, és mutassam be a sminkelési „tudományomat.” Fel is kente rájuk készlete legjavát. Meg kell említenünk az unokafivéreket is, akik egészen más jellegű ötletekkel álltak elő, félreérthetetlen ajánlatokat téve a házasságkötésre.

Egyébként édesapja is arab férjet szán Doloresnek, de nem valami előbb kelő jött-ment tevehajcsár beduint, hanem igazi előkelő, gazdag embert. Az arab férfiak szerint egy jó parti azzal az előnnyel jár, hogy a hölgynek nem kell hasának táncoltatásával keresnie a kenyerét. Ami azért nem olyan rossz bolt, ha belegondolunk, hisz percenként ezer azaz tízszer száz forintokat keres piciny hasikájának rezdüléseivel. Ám az arab világ meglehetősen kettős erkölcsű. A férfiak szívesen tanulmányozzák a kecses táncosnők anatómiai hajlatait, ugyanakkor megszólják és feslett erkölcsű, romlott életű nőknek tartják azokat, akik színpadi

szerepléssel, reflektorfényben, pláne zeneszóra keresik a pénzt, legyenek azok manőkenek, színésznők vagy táncosnők.

Hazafelé ismét töltött néhány napot Damaszkuszban, ahol szert tett néhány hasznos ismeretségre. Találkozott a szír tévé kulturális igazgatójával, akit nagyon föllelkesített a látvány és az a gondolat, hogy az arab zenével és tánccal foglalkozik ez a csinos, félig hazája, félig hazánk lánya. Szíriából a Jordán fővárosba, Ammanba, a Jerusalem hotelbe szólította a kötelesség, ahol egy háromhetes fesztiváli föllépéssorozatra volt hivatalos. A produkciójával nagyon elégedettek voltak, mondván örülnek, hogy igazi arab táncban gyönyörködhetnek. „Én másként táncolok, mint a helybeliek vagy mondjuk a libanoni táncosnők - magyarázza hősnőnk. – Ők nem használják ki technikailag a zene nyújtotta lehetőségeket és variációkat. Az pedig végképp távol áll tőlem, hogy lemenjek az asztalok közé és puszikat dobáljak a közönségnek.” Szabadidejében Mona kirándult a Holt-tengerhez és a petrai gigantikus sziklaépítményekhez. Találkozott egy Budapesten tanult mérnökkel, akinek fogadalmat tett - no nem hűségből, hanem —, ha újra arra jár, visz neki jóféle magyar vörösbort. Cserébe az úr bemutatta neki a jordán idegenforgalmi minisztert, aki pártfogásába vette a magyarab táncosnőt. Ellátta jó néhány drága képzőművészeti könyvvel és összeismertette Vidjon Ali hercegnővel, aki festő és művészettörténész. A királyi hűg az iszlám világ képzőművészeiről írt könyvet.

A turné spanyol tánckuruzsall zárult. Erről így mesél Mona: „Már régóta készültem egy igazi spanyol flamenco-kuruzsra, hiszen sok hasonlóságot fedeztem föl az arab és a spanyol tánc között. Köztudott, hogy a spanyol kultúrában keleti mór-arab, zsidó, indiai-cigány elemek keverednek.” A leányzó tehát a bécsi flamenco-kuruzsok után eredeti andalúziai környezetben, a Sevilla melletti Herez de Frantierában tanulmányozhatta a flamenco táncot, kultúrát és életérzést.

Hazatérve Dolores belevetette magát Szulejmán népének tanulmányozásába, hátha kiderít valamit arról, hogy 150 év után a törökök nemcsak a minaretjeiket hagyták ránk, hanem kultúrájuknak egy igen kellemes részét is. Nem tudhatjuk, hány magyar gyermeklány folytatta életét a háremekben, és közülük hányan váltak tehetségüknél, szépségüknél fogva a török főurakat szórakoztató táncosnőkké. Hazánk lányai egykor kényszerből váltak a török hódítók csábítóivá, Dolores viszont ma szabad elhatározásából és szintén istenadta tehetségéből adódóan gyönyörködött bennünket a mesés Közel-Kelet, az Ezeregyéjszaka hangulatának illúziójával. **Zétényi Zoltán** Fotó: 2Z Fotó&Média